

O lecție de viață

Mirela Teodorescu

Florentin Smarandache este un savant în domeniul științelor, publicist (în toate formele jurnalismului) și un mare iubitor de necunoscut. Acest tărâm al necunoscutului îl provoacă la cercetare, la elucidarea enigmelor, a incertitudinilor, neclarităților, de aici a decurs și teoria sa neutrosifică, teoria neutralităților.

Florentin Smarandache este profesor la Universitatea New Mexico din SUA și nu unul obișnuit, ci unul care a făcut înconjurul lumii de mai multe ori, prezentând lucrările sale științifice la conferințe, observând și vizitând cele mai năstrușnice locuri de pe planeta, inspirându-l în munca sa de cercetare, alimentând dorința sa de cunoaștere, reușind să nască teorii noi, aplicabile în toate domeniile științifice și socio-umane.

Autorul* nu este la primul volum de fotojurnalism, chiar are experiență în acest domeniu, activitate pe care o face cu mare naturalețe și prospețime de o subtilitate

---

* Florentin Smarandache: *LA CAPĂTUL PĂMÂNTULUI: EXPEDIȚIE ÎN ANTARCTICA. Fotovideo jurnal instantaneu*. Bruxelles, Pons Editions, 2016, 194 p.

remarcabilă, ieșind la iveală în acest fel matematicianul care analizează în detaliu toate aspectele, toate valorile, indicatorii, parametrii ce concură la un fenomen, aspect, eveniment, la tot ce-i apare în fața ochilor. Lucrarea te transpune în fața realității, ca și cum ai fi acolo, nimic nu este virtual.

După ce citești, și te trezești din reverie, îți dorești sa ajungi acolo, să vezi cu ochii tăi, să te convingi.

În mintea profesorului Smarandache, nu cred să existe vreun „De ce?” fără răspuns, mentalul sau ciclează până când se dă soluția finală general valabilă.

Structura volumului este de carte științifică, date tehnice inițiale alimentate din bibliografia existentă, precum documentarea locurilor ce vor fi explorate, istoric, geografic, sociologic, așteptări și emoții trăite în momentele dinaintea plecării corectate și susținute de pragmatismul trăit clipă de clipă. Capitolele sunt minuțios elaborate, ele fiind redactate fie în avion, fie pe o bancă în așteptarea unei etape din evenimentul în derulare, fie pe vapor, fie în barcă, fie în mijlocul faunei și florei arctice pentru a nu pierde niciun detaliu din călătorie.

Istoricul expedițiilor în Antarctica de-a lungul timpului, în mod sigur l-a făcut pe autor să empatizeze cu toți cei care au văzut o noua lume, să-și pună întrebări și

să caute răspunsuri. În mileniul III, tehnologia oferă mult mai ușor și repede răspunsuri și explicații. Toate acestea ne sunt oferite cu multă generozitate în volum, nimic nu este lăsat în incertitudine, cititorul găsind informații din domeniul istoriei, geografiei, biologiei, biosferei, ecologiei, sociologiei, legislației, astronomiei, matematicilor, supraviețuirii... dar și tonul familiar de un simț al umorului de neegalat.

Jurnalul oferă o cantitate impresionantă de informații din toate domeniile, imaginea globală a locului generându-se precum într-o hologramă, ajutată și susținută de numeroasele imagini foto și video.

Evoluția, istoria locurilor, poveștile dramatice sau fericite ale temerarilor cercetători de-a lungul anilor, prezentate cu lux de amănunte, te determină să crezi, să concluzionezi că locurile sunt destul de prietenoase în ciuda condițiilor climaterice extreme și te îndeamnă să faci la rândul tău aceasta încercare, această aventură: „e straniu peisajul, cum m-am obișnuit deja, iar temperatura de +2°C, deci nu așa frig cum mă așteptam”.

Avem plăcerea sa constatăm că nu există granițe și limite pentru cei ce doresc să-și caute drumul în viața, realizarea sau chiar aventura, astfel autorul, cu mândrie ne spune ca în aceste locuri există o sinergie a oamenilor

de pe tot globul, de pe toate continentele, românii fiind și ei integrați. Aflăm că școala românească de navigare este reprezentată de comandantul secund, iar ingineria navală de inginerul șef, România, deși o nație mică, are reprezentare și este recunoscută calitativ și în cele mai neașteptate locuri.

Sunt multe informații pe care le dobândim din cărți, din filme, documentare științifice. Când ajungem în teren constatăm că ceea ce știm din teorie, diferă de ceea ce vezi cu ochii tăi, de ceea ce trăiești tu personal, de ceea ce atingi. Iată ce afirmă autorul: „Cum se căznesc micuții pinguini, sărind de pe un sloi de gheață pe altul... Parcă ar fi niște boboci anemici de rață. Cum își fac vânt în apă și se-aruncă pe țarm, ca niște misile de pluș! ... Cum se deplasează pinguinii... cu aripioarele întinse, ca niște avioane! La televizor pinguinii arătau înalți, solizi. Dar în realitate ei abia ajung până la genunchi”.

Explicațiile nu se opresc numai la cele istorice, geografice, sociale, economice ele sunt și medicale, cel ce ajunge să călătorească în locuri cu astfel de temperaturi scăzute trebuie să știe mecanismele de acțiune, de apărare și conservare ale corpului uman: „Animalele se adaptează: picioare mici; secretă *anti-freeze* (pentru a nu îngheța); colorare neagră (pentru a atrage căldura). Auto-

reglare a temperaturii corpului. Temperatura picioarelor păsărilor este de zero grade Celsius, deci nu au probleme înotând pe apă rece. Endotermic (mamifere și păsări): cu sânge cald. Ectotermic: cu sânge rece, temperatura corpului este la fel ca aceea a mediului unde trăiesc. *Rete Mirabile* = sistem de schimb de căldură... Homo Sapiens s-a adaptat la mediul arctic: eschimoșii sunt scunzi, cu piele închisă la culoare (pentru a primi căldură), au forme rotunde (cu grăsime ținând de cald)... Oamenii au nevoie de temperatură internă constantă. La îngheț, circulația sângelui încetinește hipotermia. Hipotalamus-ul controlează temperatura noastră. Mitocondriile sunt organite celulare ce transformă energia”.

Autorul folosește în jurnal prezentarea științifică a datelor și informațiilor, precum într-o demonstrație matematică: „Lanțurile biologice se autoreglează. Natura tinde spre echilibru. Când o specie (S) se reduce ca număr, specia prădătorilor (P) de asemenea scade, fiindcă hrana lor scade. Dar, după o perioadă, deoarece P scade, S crește (fiindcă are un număr mai mic de prădători). Această autoreglare se întâmplă continuu”, sau poate apărea ca-n tratatele științifice : „Aisbergurile pot fi negre (când au roci în ele), sau verzi (când conțin alge), albe, sau albastre. Apa mării, fiind sărată, îngheață la $-1,9^{\circ}\text{C}$ ”, ori în context

filozofico–meditativ și atunci cititorul este antrenat într-un joc al minții, atras în suspans, în incertitudine: „Înaintăm spre imposibil. Care este limita dintre Posibil și Imposibil? Precum în paradoxurile sorite, sau mai clar în logica neutrosofică, aveam de-a face cu o triadă: zona posibilă, zona imposibilă și zona nedeterminată (neclară) care este și posibilă și imposibilă”.

Este clar că omenirea este la răscruce în multe privințe, în acest sens se caută soluții pe cât mai multe căi și metode care să ducă la rezolvarea problemelor, precum încălzirea globala, noi resurse materiale și energetice. Toate statele lumii sunt antrenate în astfel de programe și oamenii de știință sunt încurajați să observe, să cerceteze fenomenele la fața locului, să vină cu proiecte aplicabile. Antarctica este un loc protejat, toate statele lumii au deschidere către cercetare științifică în mod organizat: „Vapoarele, care vor să viziteze Antarctica, trebuie să obțină aprobare de la autoritățile antarctice din țara lor”, se practică instruirea vizitatorilor în mod politic și elegant: „Nu lăsați nimic, decât urme de pași. Nu luați nimic, decât memorii”.

În cazul nerespectării regulilor de comportament în „natură”, primim și un *feedback* informativ al efectelor din biosferă: „Pericol actual: puiul înghite bucăți de

plastic. Stomacul umplut trimite semnale creierului că puiul este sătul. Astfel, puiul va deceda... Teoria Haosului se aplică și în ecosistemul antarctic: o schimbare extrem de mică (să zicem cu o jumătate de grad Celsius), duce la majore implicații pentru păsările ce trăiesc aici, fiindcă ele pierd zone de uscat (ce devin acoperite cu apă), deci pierd din suprafețele unde își construiau cuiburi și cloceau”.

Florentin Smarandache afirmă: „am venit aici să văd, să cunosc, să mă conving”, în mintea sa, cu siguranță deja s-au setat datele de inițializare pentru un nou algoritm, teorie, metoda ce poate conduce la soluționarea unor incertitudini, situații neclare sau imposibile.

Jurnalul este valoros pentru multitudinea și varietatea informațiilor foto, video și text armonios îmbinat având și un rol educativ pentru cei interesați, cum ne spune autorul: „ecoturism înseamnă minimizarea efectelor negative rezultate din turism, conservarea faunei și florei”. Lectura este agreabilă și plină de învățăminte, o astfel de călătorie reprezentând o lecție de viața.